

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 marca 2016r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 01 marca 2016r. w Środzie Śląskiej

rozpoznał sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda A. K. kwotę 5037,11 zł (pięć tysięcy trzydzieści siedem złotych jedenaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 4.000 zł od dnia 28 lutego 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r;

- 887,17 zł od dnia 05 marca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r;

- 110,83 zł od dnia 28 lutego 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015r;

- 39,11 zł od dnia 14 maja 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r;

oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- 4.000 zł od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

- 887,17 zł od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

- 110,83 zł od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

- 39,11 zł od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda A. K. kwotę 532,81 zł (pięćset trzydzieści dwa złote osiemdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje powodowi A. K. uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 34,58 zł (trzydzieści cztery złote pięćdziesiąt osiem groszy), a stronie pozwanej Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych z Spółka Akcyjna z (...) w W. kwotę 35,99 zł (trzydzieści pięć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy).

UZASADNIENIE

Powód A. K. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. na jego rzecz kwoty 8.900,00 zł. tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 28 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 887,17 zł. tytułem utraconych zarobków wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 5 marca 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 110,83 zł. tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 28 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, kwoty 39,11 zł. tytułem zwrotu kosztów dojazdów na rehabilitację wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 maja 2014 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,00 zł. oraz 17,00 zł tytułem opłat skarbowej od pełnomocnictwa. Uzasadniając swoje żądanie, powód wskazał, że w dniu 16 listopada 2013 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym kierujący samochodem marki V. (...) uderzył w tył samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez powoda. W wyniku zdarzenia powód doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa. Powód był konsultowany przez lekarza pierwszego kontaktu, który zalecił wykonanie badania RTG kręgosłupa szyjnego. Badanie z dnia 19 listopada 2013 r. wykazało zmiany przeciążeniowe w stawach międzywyrostkowych. W okresie od dnia 20 listopada 2013 r. do dnia 29 listopada 2013 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. W związku z doznanymi obrażeniami powód nosił kołnierz ortopedyczny sztywny i do dnia 30 stycznia 2014 r. przebywał pod opieką lekarza ortopedy. Lekarz ortopeda stwierdził u powoda ograniczenie ruchomości odcinka C kręgosłupa, osłabienie siły obu rąk. Zalecił ćwiczenia wzmacniające kręgosłup oraz rehabilitację. Powód odbył zabiegi rehabilitacyjne fizykoterapia, kinezyterapia, prądy DD na kręgosłup szyjny. Pomimo upływu czasu i kompleksowego leczenia bóle nie ustąpiły i utrzymują się do chwili obecnej. Początkowo były to bóle o silnym nasileniu, a w chwili obecnej są to bóle okresowe o średnim bądź małym nasileniu. Przed wypadkiem powód nie cierpiał na żadne dolegliwości, był osobą aktywną i sprawną ruchowo. Od dnia wypadku ze względu na dolegliwości bólowe i ograniczenia ruchomości powód doznawał szeregu ograniczeń w życiu prywatnym i zawodowym. Ból i ograniczenia ruchomości uniemożliwiały powodowi nie tylko czynności dnia codziennego ale także wykonywanie pracy. Wypadek spowodował u powoda nie tylko obrażenia fizyczne, ale wywołał także uszczerbek w jego sferze psychicznej. Powód miał poczucie osłabienia i wyraźnego spadku własnej wydolności. Kondycja fizyczna i stan zdrowia powoda nie są już na takim poziomie jak przed wypadkiem. Odczuwany dyskomfort psychiczny zwiększa stopień wyrządzonej szkody. Obrażenia ciała i cierpienia psychiczne, których doznał powód sprawiły, że szereg podstawowych funkcji jego organizmu uległo zakłóceniu. Powód, w oparciu o własne przeżycia i potrzeby, określił należną mu kwotę zadośćuczynienia na poziomie 8.900,00 zł. Powód dochodzi również kwoty 110,83 zł. tytułem zwrotu kosztów leczenia udokumentowanych fakturą Vat nr (...) z dnia 19 listopada 2013 r. , fakturą Vat nr (...) z dnia 22 listopada 2013 r., fakturą nr (...) z dnia 22 listopada 2013 r. Powód domaga się także kwoty 39,11 zł. tytułem zwrotu kosztów dojazdu na rehabilitację z M. do W. w okresie od 19 grudnia 2013 r. do 30 grudnia 2013r. (94 km x 8l/100 km x 5,20 zł. cena paliwa). Powód dochodzi również kwoty 887,17 zł. tytułem utraconych zarobków za okres niezdolności do pracy. Pismem z dnia 29 listopada 2013 r. powód, działając przez pełnomocnika, zgłosił stronie pozwanej szkodę osobową, wnosząc o wypłatę kwoty 13.000,00 zł. tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 110,83 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Pismem z dnia 5 grudnia 2013 r. strona pozwana odmówiła powodowi wypłaty zadośćuczynienia i odszkodowania stojąc na stanowisku, że powód nie doznał krzywdy w postaci obrażeń ciała bądź rozstroju zdrowia, które mogą być podstawą do ustalenia zadośćuczynienia. Pismem z dnia 27 stycznia 2014 r. powód odwołał się od decyzji, przesłał dodatkową dokumentację medyczną oraz wniósł o zwrot utraconych zarobków w kwocie 887,17 zł. Pismem z dnia 28 lutego 2014 r. strona pozwana ponownie odmówiła wypłaty zadośćuczynienia i odszkodowania. W dniu 19 marca 2014 r. powód ponownie złożył odwołanie i dodatkowo wniósł o zwrot kosztów dojazdu na rehabilitację w wysokości 39,11 zł. Pismem z dnia 14 maja 2014 r. strona pozwana kolejny raz odmówiła wypłaty świadczeń odszkodowawczych. Powód domaga się odsetek ustawowych za opóźnienie na podstawie art. 481 w zw. z art. 455 k.c. art. 817 k.c. i art 14 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (DzU z 2013 r. Nr 392).

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że bezspornym jest fakt, iż powód w dniu 16 listopada 2013 r. uczestniczył w wypadku komunikacyjny. Strona pozwana kwestionuje roszczenie powoda dotyczące zadośćuczynienia w kwocie

8.900,00 zł. albowiem z dokumentacji zgromadzonej w postępowaniu likwidacyjnym wynika, że nieduże uszkodzenia pojazdu O. (...), którym podróżował powód świadczy, że siły wygenerowane w wyniku zderzenia z pojazdem marki V. nie były adekwatne do zgłaszanych przez powoda cierpień fizycznych. Ponadto powstanie niedużych sił zderzeniowych nie mogło mieć wpływu na powstanie obrażeń ciała. Dodatkowo strona pozwana podniosła, że przedstawiona dokumentacja medyczna nie potwierdza aby w wyniku zderzenia u powoda doszło do powstania obrażeń ciała, które skutkować mogły bólem kręgosłupa szyjnego. Same negatywne przeżycia nie mogą w ocenie strony pozwanej wywołać rozstroju zdrowia i tym samym przeżycia te nie mogą być brane pod uwagę przy rozstrzygnięciu o zadośćuczynieniu pieniężnym. W przedmiotowej sprawie brak obiektywnych badań stwierdzających, że zgłaszane dolegliwości, rozstrój zdrowia miały związek z przedmiotowym wypadkiem. Ponadto lekarze orzecznicy stwierdzili u powoda 0 % uszczerbku na zdrowiu. Brak jest podstaw do uznania, że w przedmiotowym zdarzeniu powód doznał krzywdy w postaci obrażeń ciała lub rozstroju zdrowia. Strona pozwana kwestionuje także roszczenie powoda dotyczące zwrotu kosztów leczenia w kwocie 110,83 zł. oraz zwrotu kosztów dojazdu na rehabilitację w kwocie 39,11 zł. Doznane obrażenia ciała nie wymagały zakupu leków wyszczególnionych w fakturach, jak również nie uzasadniają kosztów przejazdu. W wyniku zleconych konsultacji medycznych ustalono, że zgłaszane dolegliwości i prowadzone w związku z nimi leczenie są wynikiem zmian chorobowych kręgosłupa, które nie mają związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 16 listopada 2013 r. Dodatkowo pozwany kwestionuje roszczenie powoda dotyczące utraconego dochodu w kwocie 887,17 zł. ponieważ zwolnienie lekarskie nie pozostaje w związku z wypadkiem. Nadto strona pozwana zakwestionowała zasadność żądania przez powoda zapłaty ustawowych odsetek, gdyż w ocenie strony pozwanej nie pozostawała ona w opóźnieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 16 listopada 2013 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym kierujący samochodem marki V. (...) uderzył w tył samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez powoda. Sprawca zdarzenia był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartym z (...) S.A. z siedzibą w W..

Bezsporne

W dniu 19 listopada 2013r. powód był konsultowany przez specjalistę chorób wewnętrznych w Centrum Medycznym (...) we W., który zalecił wykonanie badania RTG kręgosłupa szyjnego. Badanie z dnia 19 listopada 2013 r. wykazało spłylenie lordozy, zmiany przeciążeniowe w stawach międzywyrostkowych. Po wykonaniu RTG kręgosłupa szyjnego zalecono konsultację ortopedyczną oraz leki przeciwbólowe- paracetamol.

Dowody: skierowanie na RTG z dnia 19 listopada 2013 r. k. 13

RTG kręgosłupa szyjnego z dnia 19 listopada 2013 r. k. 14

zalecenia z dnia 19 listopada 2013 r. k. 15

W okresie od dnia 20 listopada 2013 r. do dnia 29 listopada 2013 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Dowód: druk (...) k. 16

W dniu 22 listopada 2013 r. powód był konsultowany przez lekarza ortopedę z rozpoznaniem zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi. W badaniu fizykalnym stwierdzono ograniczenie ruchomości odcinka C kręgosłupa bez objawów korzeniowych, osłabienie siły obu rąk. Zalecono kołnierz ortopedyczny sztywny na 14 dni, olfen, sirdalud, reparil, ketonal. W dniu 2 grudnia 2013 r. powód był konsultowany przez lekarza ortopedę, który stwierdził utrzymujące się dyskretnie objawy korzeniowe C5/C7 z ograniczeniem ruchomości odcinka C. Zalecono ćwiczenia wzmacniające kręgosłup oraz rehabilitację. Leczenie ortopedyczne powoda zostało zakończone w dniu 30 stycznia 2014 r.

Dowody: konsultacja ortopedy z dnia 22 listopada 2013 r. k. 17

konsultacja ortopedy z dnia 2 grudnia 2013 r. k. 18

konsultacja ortopedy z dnia 30 stycznia 2014 r. k. 19

Powód przeszedł zabiegi rehabilitacyjne fizykoterapia (...) x5, kinezyterapia x5, prądy DD na kręgosłup szyjny x5. Na zabiegi powód dojeżdżał z M. do centrum W. samochodem marki H. (...) nr rej. (...). Na ten cel wydatkował kwotę 39,11 zł.

Dowód: przesłuchanie powoda k. 84

Powód na zakup zaleconych leków apap, reparil, dicloberl, sirdalud oraz zakup kołnierza ortopedycznego wydatkował łącznie kwotę 110,83 zł.

Dowody: faktura Vat nr (...) k. 20

faktura Vat nr (...) k. 21

faktura Vat nr (...) k. 22

Powód zatrudniony jest w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od 14 czerwca 2004 r. na stanowisku kierownik produktu – wsparcia procesów rozwoju i sprzedaży. Powód utracił następujące zarobki związane z chorobą w okresie od dnia 20 do 29 listopada 2013 r. brutto 1414,60 zł., netto 887,17 zł.

Dowód: zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 23

Pismem z dnia 29 listopada 2013 r. powód, działając przez pełnomocnika, zgłosił stronie pozwanej szkodę osobową, wnosząc o wypłatę kwoty 13.000,00 zł. tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 110,83 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Pismem z dnia 5 grudnia 2013 r. strona powoda odmówiła powodowi wypłaty zadośćuczynienia i odszkodowania przyjmując, że powód nie doznał krzywdy w postaci obrażeń ciała bądź rozstroju zdrowia, które mogą być podstawą do ustalenia zadośćuczynienia. Pismem z dnia 27 stycznia 2014 r. powód odwołał się od decyzji oraz wniósł o zwrot utraconych zarobków w kwocie 887,17 zł. Pismem z dnia 28 lutego 2014 r. strona pozwana ponownie odmówiła wypłaty zadośćuczynienia i odszkodowania. W dniu 19 marca 2014 r. powód ponownie złożył odwołanie i dodatkowo wniósł o zwrot kosztów dojazdu na rehabilitację w wysokości 39,11 zł. Pismem z dnia 14 maja 2014 r. strona pozwana kolejny raz odmówiła wypłaty świadczeń odszkodowawczych. Strona pozwana wypłaciła natomiast kwotę 2.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia K. K. pasażerka pojazdu O. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez powoda, która w wyniku zdarzenia doznała urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego.

Dowody: zgłoszenie szkody osobowej k. 24-31

potwierdzenie rejestracji zgłoszenia k. 32

pismo strony pozwanej z dnia 5 grudnia 2013 r. k. 33

pismo powoda z dnia 27 stycznia 2014 r. k. 34-35

pismo strony pozwanej z dnia 28 lutego 2014 r. k. 36-37

pismo powoda z dnia 19 marca 2014 r. k. 37-38

pismo strony pozwanej z dnia 14 maja 2014 r. k. 41-42

akta szkody nr (...)

akta s. nr (...)

Biegły z zakresu (...) stwierdził u powoda stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego obecnie z niewielkim ograniczeniem ruchomości bez objawów korzeniowych, początkowe zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego z wielopoziomową dyskopatią. Powód w wyniku wypadku w dniu 16 listopada 2013 r. doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego obecnie z niewielkim ograniczeniem ruchomości. Początkowe zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego z wielopoziomową dyskopatią pozostają bez związku z wypadkiem. Powód w wyniku wypadku doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 % z pk. 89 a w zw. z § 8 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. Obecnie nie ma wskazań do leczenia lub rehabilitacji powoda. Rokowanie na przyszłość jest dość dobre. Przeżyty uraz nie powinien spowodować powstania nowych zmian lub schorzeń w odcinku szyjnym kręgosłupa. Obecnie stwierdzane zmiany nie powodują ograniczeń w życiu codziennym i zawodowym.

Dowody: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii S. G. k. 87-89

opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu ortopedii S. G. k.101

Powód ma 35 lat. Przed wypadkiem powód był aktywny fizycznie, jeździł na nartach, grał w siatkówkę i badminton. Po wypadku zrezygnował z aktywności fizycznej. Miał problem z prowadzeniem samochodu.

Dowód: przesłuchanie powoda k. 84

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Podstawę prawną roszczenia z tytułu zadośćuczynienia stanowiły przepisy art. 822 k.c., art. 19 ust. 1 i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (DzU 2003 Nr 124 poz 1152) w zw. z art. 435 k.c. i z art. 436 k.c. i art. 444 § 1 k.c., art. 445 k.c.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.). Zgodnie natomiast z art. 822 § 4, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Podobne uregulowanie zawiera art. 19 ust. 1 znajdującej zastosowanie w niniejszej sprawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jak stanowi art. 34 ust. 1 cytowanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Powstanie odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu za szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu innym podmiotom pociąga za sobą również obowiązek wypłaty przez zakład ubezpieczeń świadczeń z tytułu ubezpieczenia OC w granicach odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego. Samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. (art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 436 k.c.) W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. (art. 436 § 2 k.c.) Regułą wynikającą z art. 436 § 1 k.c. jest, że obowiązek naprawienia szkody obciąża na zasadzie ryzyka posiadacza pojazdu, który może zwolnić

się z odpowiedzialności wyłącznie przez wykazanie okoliczności egzoneracyjnej, spośród określonych w art. 435 k.c. Jednak w częstych przypadkach szkód powstałych wskutek zderzenia się mechanicznych środków komunikacji oraz szkód wyrządzonych osobom przewożonym z grzeczności, przepis art. 436 § 2 k.c. obciąża posiadacza pojazdu odpowiedzialnością na zasadzie winy. Podstawowe znaczenie dla odpowiedzialności na podstawie art. 436 k.c. ma ustalenie, że szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z ruchem mechanicznego środka komunikacji (por. bliżej A. Rembieliński, Ruch samochodu jako przesłanka odpowiedzialności cywilnej za wypadek, *Palestra* 1963, z. 9).

Zgodnie z art. 445 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Konstrukcja art. 445 k.c. oparta jest na trzech przesłankach. Po pierwsze zadośćuczynienie pieniężne Sąd może przyznać poszkodowanemu wyłącznie w wypadkach wskazanych w ustawie (art.444 k.c.). Oznacza to, że przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego możliwe jest wyjątkowo; zasadą jest bowiem, że naprawieniu podlega szkoda majątkowa. Po drugie ograniczenie stosowania zadośćuczynienia pieniężnego, jako formy naprawienia krzywdy, odnosi się do odpowiedzialności deliktowej. Po trzecie zasadą jest fakultatywność zadośćuczynienia pieniężnego, co oznacza, że jego przyznanie nie jest obligatoryjne nawet w razie zaistnienia krzywdy i zależy w konkretnym przypadku od uznania oraz oceny Sądu.

Uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 k.c. polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka – zarówno jeśli chodzi o powłokę cielesną, jak i tkanki i narządy wewnętrzne (rany, złamania). Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (np. nerwice).

Niewątpliwie powód w wyniku wypadku z dnia 16 listopada 2013 r. doznał uszkodzenia ciała w rozumieniu art. 444 k.c. Przeprowadzone w dniu 19 listopada 2013r. badanie rtg kręgosłupa szyjnego wykazało zmiany przeciążeniowe w stawach międzywyrostkowych. Konsultacja ortopedyczna wykonana w dniu 22 listopada 2013 r. potwierdziła zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi. W badaniu fizykalnym stwierdzono ograniczenie ruchomości odcinka C kręgosłupa bez objawów korzeniowych, osłabienie siły obu rąk. Biegły z zakresu (...) stwierdził u powoda stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego obecnie z niewielkim ograniczeniem ruchomości bez objawów korzeniowych, początkowe zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego z wielopoziomową dyskopatią. Potwierdził również, że stan ten jest skutkiem wypadku, w którym powód uczestniczył w dniu 16 listopada 2013 r.

Rozpoznanie powyższych uszkodzeń ciała, jak również fakt istnienia związku przyczynowego pomiędzy skutkiem w postaci skręcenia i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi, a deliktem sprawcy wypadku został potwierdzony przedłożoną przez powoda dokumentacją medyczną, opinią biegłego sądowego z zakresu ortopedii S. G., a także zeznaniami powoda. Przeprowadzone dowody sąd uznał za spójne i logiczne, a przez to wiarygodne. Sąd podzielił opinie biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii jako fachową, rzetelną i przekonującą. Dokonując oceny opinii biegłego, Sąd uwzględnił właściwe dla jej oceny kryteria zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Opinie biegłego zawierają uzasadnienie ostatecznych wniosków, sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych. Biegły odniósł się w opinii uzupełniającej do zastrzeżeń podnoszonych przez pełnomocnika powoda, wskazując że uraz skrętny typu smagnięcie biczem nie daje najczęściej wtórnie żadnych zmian, w tym zmian zwyrodnieniowych. Nie można natomiast wykluczyć, że w przyszłości w niewielkim stopniu nasilą się lub przyśpieszą zmiany zwyrodnieniowe w kręgosłupie szyjnym. U powoda w czasie wypadku stwierdzono zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego, zatem uraz może nasilić poprzednio istniejące zmiany, ale czy do tego dojdzie nie można obecnie określić. W ocenie Sądu, wniosek o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu ortopedii S. G. na okoliczność prawdopodobieństwa powstania u powoda zmian zwyrodnieniowych, był bezzasadny. Biegły odniósł się do podniesionych zastrzeżeń pełnomocnika powoda w sposób pełny i wyczerpujący w opinii uzupełniającej z dnia 1 grudnia 2015 r.

W świetle powyższych dowodów nie sposób podzielić stanowiska strony pozwanej, że przedstawiona dokumentacja medyczna nie potwierdza, aby w wyniku zderzenia u powoda doszło do powstania obrażeń ciała, które skutkować mogły bólem kręgosłupa szyjnego. Niezrozumiałe jest również twierdzenie strony pozwanej, że siły wygenerowane w wyniku zderzenia z pojazdem marki V. nie mogły spowodować urazu kręgosłupa szyjnego u powoda. Twierdzenie to pozostaje w sprzeczności z faktem uznania przez stronę pozwaną swej odpowiedzialności za skutki tego samego wypadku powstałe u K. K. pasażerki pojazdu O. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez powoda. Zarówno u powoda, jak i pasażerki pojazdu O. (...), stwierdzony został uraz skrętny kręgosłupa szyjnego, która to okoliczność wynika z dokumentów zawartych w aktach szkody nr (...).

Powyższe okoliczności uzasadniały słuszność roszczeń powoda co do zasady. Pozostawało zatem rozważyć wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia w świetle kryteriów ukształtowanych w orzecznictwie. Na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 lutego 2007 r. I A Ca 1146/06 LEX nr 446225). Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należało uwzględnić wszystkie elementy krzywdy łącznie z tymi, które mogą ujawnić się w przyszłości, takie jak: nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, leczenia, rehabilitacji, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu prywatnym i społecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r. sygn. akt II UKN 681/98); cierpienia fizyczne i psychiczne, aktualne warunki i przeciętną stopę życiową społeczeństwa, która związana jest z miejscem zamieszkania, zamożnością społeczeństwa, przemiany gospodarcze w danym kraju – standard życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 1984 r., sygn. akt I CR 407/83, z dnia 22 kwietnia 1985 r., sygn. akt II CR 94/95), poczucie bezradności życiowej, jego widoki i możliwości w przyszłości, niemożność wykonywania pracy, korzystania z rozrywek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1975 r., sygn. akt I CR 862/75,), sytuację życiową ofiary wypadku przed jego zaistnieniem i po jego zaistnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1977 r., sygn. akt II PR 257/70), wiek i płeć poszkodowanego, wyłączenie poszkodowanego z normalnego życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 1977 r., sygn. akt II CR 266/77, z dnia 9 marca 1973 r., sygn. akt I CR 55/73).

Zdaniem sądu, biorąc pod uwagę okoliczność, że owo zadośćuczynienie powinno mieć realne, ekonomiczne znaczenie dla samej osoby poszkodowanej, rozmiar cierpień, okres leczenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu, widoki i możliwości w przyszłości, wiek oraz płeć poszkodowanego, Sąd uznał, że nie będzie wygórowanym zadośćuczynienie w wysokości 4.000,00 zł. Powyższe okoliczności nie uzasadniały natomiast ustalenia zadośćuczynienia na poziomie żądanym przez powoda tj. 8.900,00 zł. W ocenie Sądu wysokość ustalonego zadośćuczynienia jest odpowiednia i wyczerpuje w całości roszczenia powoda z tego tytułu.

Rolą zadośćuczynienia jest złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej, lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być, jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Podzielić w tym zakresie należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1997 r. II CKN 273/97, nie publ.), iż zdrowie jest dobrem szczególnie cennym, a przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadku ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra.

Powód w wyniku wypadku doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 2 % z pk. 89 a w zw. z § 8 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. Oczywiście jest, że doznany uraz powodował ból, a także konieczność unieruchomienia odcinka szyjnego kręgosłupa przy zastosowaniu kołnierza S., wykonania badań, odbycia rehabilitacji. Odczuwane dolegliwości bólowe w niewielkim jednak stopniu wpływały na jakość życia powoda. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim przez okres 9 dni. Obecnie nie ma wskazań do leczenia lub rehabilitacji powoda. Rokowanie na przyszłość jest dość dobre. Przebyty uraz nie powinien spowodować powstania nowych zmian lub schorzeń w odcinku szyjnym kręgosłupa. Obecnie stwierdzane zmiany nie powodują ograniczeń w życiu codziennym i zawodowym. Skala doznanych cierpień u powoda była średnia. Odnosząc się do twierdzeń

zawartych w pozwie, dotyczących negatywnych skutków wypadku na psychikę i samopoczucie powoda należało uznać, że nie zostały one przez powoda wykazane.

Akceptując pogląd, że wysokość uszczerbku na zdrowiu wyrażona procentowo ma tylko pomocnicze znaczenie dla określenia należnego zadośćuczynienia, należało stwierdzić, że upływ czasu, brak konieczności stosowania skomplikowanych procedur medycznych i niewielki uszczerbek na zdrowiu powoda nie może uzasadniać przyznania powodowi kwoty 8.900,00 zł. tytułem zadośćuczynienia. Nie można również nie zauważyć, że w tym samym stanie faktycznym, przy tych samych obrażeniach ciała, poszkodowana K. K. uznała kwotę 2.500,00 zł za adekwatną do stopnia doznanej krzywdy. Przy uwzględnieniu zatem rodzaju uszkodzeń ciała, długości okresu leczenia, aktualnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa kwota 8.900,00 zł. byłaby rażąco wygórowana, stanowiąc tym samym źródło nieuzasadnionego wzbogacenia powoda, dlatego też powództwo w tym zakresie należało oddalić.

Podstawę prawną roszczenia z tytułu odszkodowania za poniesione koszty leczenia i dojazdu stanowiły przepisy art. 822 k.c., art. 19 ust. 1 i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 444 k.c. Zgodnie z art. 444§1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia jeżeli są konieczne i celowe. Należą do nich koszty leczenia (pobytu w szpitalu, konsultacji lekarskich, pomocy pielęgniarstwa, koszty lekarstw), koszty specjalnego odżywiania, nabycia protez, wydatki związane z przewozem chorego do specjalistów i na zabiegi, koszty zabiegów rehabilitacyjnych. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1981 r. I CR 455/80 OSPiKA 1981 poz 223, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 1973 r. II CR 365/73 OSNCP 1974 nr 9 poz 147). Odnosząc się do dochodzonego przez powoda odszkodowania za poniesione koszty leczenia i dojazdu, należało koszty te uznać za konieczne i celowe. Wysokość kosztów leczenia w kwocie 110,83 zł. została wykazana przez powoda przedłożonymi fakturami Vat nr (...). Wysokość określonych przez powoda kosztów dojazdów na zabiegi rehabilitacyjne w kwocie 39,11 zł. oraz sposób ich wyliczenia znajduje pełne usprawiedliwienie w zasadach doświadczenia życiowego.

Podstawę prawną roszczenia z tytułu odszkodowania za utracony zarobek w okresie niezdolności do pracy w wysokości 887,17 zł stanowiły przepisy art. 822 k.c., art. 19 ust. 1 i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 415 k.c. i art. 361 k.c. Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę zobowiązany jest do jej naprawienia. Natomiast art. 361 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządził. Wysokość utraconego przez powoda zarobku została wykazana za pomocą zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, które uwzględnia art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 817 k.c.. Zgodnie z przywołanym przepisem zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Nie jest sporne, że powód zgłosił pozwanemu szkodę i zażądał wypłaty zadośćuczynienia oraz odszkodowania za koszty leczenia pismem z dnia 29 listopada 2013 r. W konsekwencji Sąd uznał, że w odniesieniu do kwoty 4.000,00 zł oraz kwoty 110,83 zł. powód mógłby domagać się odsetek już od dnia 29 grudnia 2013 r. Nie jest również sporne, że powód zgłosił pozwanemu szkodę i zażądał wypłaty odszkodowania z tytułu utraconego zarobku pismem z dnia 27 stycznia 2014 r. W konsekwencji Sąd uznał, że w odniesieniu do kwoty 887,17 zł. powód mógłby domagać się odsetek już od dnia 27 lutego 2014r. Żądanie zapłaty kwoty 39,11 zł tytułem kosztów dojazdu powód zgłosił pozwanemu pismem z dnia 19 marca 2014 r. W konsekwencji Sąd uznał, że w odniesieniu do kwoty 39,11 zł. powód mógłby domagać się odsetek już od dnia 19 kwietnia 2014r. Mając na uwadze treść żądania oraz zakaz orzekania ponad żądanie przewidziany w art.

321 § 1 k.p.c datę początkową naliczania odsetek określono zgodnie z żądaniem pozwu uwzględniając jednocześnie zmianę treści art. 481 k.c, która nastąpiła z dniem 1 stycznia 2016 r.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu oparto na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał proces w 51 % koszty, jakie poniósł w związku z postępowaniem, to kwota 2.214,00 zł (497,00 zł opłata sądowa + 17,00 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa + 1.200,00 zł wynagrodzenie pełnomocnika + 500,00 zł zaliczka na wydatki). Strona pozwana wygrała proces w 49 % a koszty, jakie poniosła na ten cel wynoszą 1.217,00 zł. Powód zobowiązany był zatem do zwrotu stronie pozwanej kwoty 596,33 zł (49 % z 1.217,00 zł), natomiast strona pozwana na rzecz powoda kwoty 1129,14 zł. (51 % z 2.214,00 zł), dlatego ostatecznie Sąd zasądził na rzecz powoda od strony pozwanej kwotę 532,81 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynika z par. 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j.Dz. U. 2013 Nr 461)

Jednocześnie Sąd nakazał na podstawie art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.)w zw. z art. 100 k.p.c. powodowi uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 34,58 zł. a stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 35,99 zł. tytułem brakujących wydatków na opinię biegłych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.